

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΔΑΗΣΣυνδρομή Ιτσηια: Έν Ελλάδι φρ. 8. έν τη άλλοδαση φρ. 12 — Έκαπτον φυλ. τιμήται λ. 10. — Γραμμάτων Κ ο
φ. έν η, έν τω τυπ. τής Κορίννης. — Αι τή περιοδικήν άφορμήσαι επιστολαί διευθύνονται πρὸς τὸν ἰκθόστηνΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

Επιστολή Ν. Θωμασαίου πρὸς Αἰμόλιον Τυπάλλον

Συνήγ. εἰς σελ. 158

Ὡς πρὸς τὰς τροφὰς εἶναι περιττὸν νὰ γνωματευσω, ὅτι δηλαδὴ αἱ φυτικάι ἐν τῷ στομάχῳ τοῦ βρέφους ἀρμόζουσι μᾶλλον τῶν λοιπῶν στερεῶν, ὅτι ἡ χρῆσις τῆς ζαχαρέως, τοῦ γάλακτος, τοῦ καφέ καὶ τῶν γλυκισμάτων εἶναι δηλητήριον. Πρὸ πάντων ὁμως μὴ συνειθίζετε τὸν καφέ, καθ' ὅσον εἰς αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα ἀνωφελές καὶ κινυγῶδες ἐλάττωμα. Ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, ἐπειδὴ εἶναι ἀκραιφνῆς ὀφείλει, καθὼς πᾶσα ἄλλη ἀγάπη, νὰ εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας νὰ ἐξουσιάζηται. "Ὅθεν ἐπεθύμουν, ὅπως ἡ Ἐλοιζα συνειθίζεται εἰς οἰονδήποτε εἶδος φαγητοῦ, δηλαδὴ ἀνόστου ἢ ἀπλοῦ ἢ καὶ ἐνὸς μόνου, ἵνα μάθῃ, ὅπως εὐχαριστῆται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, πλὴν ὑγιῶς. Ὑμεῖς εἰσθε ὀλίγοι ἐν τῇ ὑμετέρα οἰκογενεῖα καὶ σύμφωνοι καὶ δύνασθε νὰ ἀκολουθήσητε μετὰ σταθερότητος οἰανδήποτε μέθοδον, ἣτις σὰς εὐαρεστεῖ. — Καθ' ὅλους τοὺς καιροὺς καὶ κυρίως ἐν τῷ ἡμετέρῳ, ὁ ἰδιωτικὸς βίος εἶναι τόσο ποικίλος, τόσο θυελλῶδες προβαίνει τὸ μέλλον, τόσο τυράννοι ἀποβαίνουσιν αἱ ψευδεῖς ἀνάγκαι, ὥστε εἶναι μεγίστη εὐεργεσία τὸ νὰ ἐλευθερωθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ἐξ αὐτῶν. Ἡ ἀπλότης τῶν τροφῶν εἶναι συνάμα καὶ ὑγεία καὶ ἀρετὴ, καὶ ὅστις μαθαίνει τὴν τέχνην τοῦ νικᾶν τὰ μικρὰ πράγματα, θέλει γνωρίσει νὰ γίγνηται κύριος τῶν μεγάλων, θὰ ἔχῃ δὲ ἐλευθρότερον, σταθερώτερον καὶ ἥττον ἐνοχλητικὸν τὸν βίον. Καὶ ἡ τέχνη τοῦ νικᾶν εἰς τὴν γυναῖκα εἶναι σχεδὸν ἀναγκαιοτέρα ἢ τῷ ἀνδρὶ· καθ' ὅσον ἡ μὲν ἀδυναμία ἐνισχύεται διὰ τῆς ἀπαρνήσεως, ἡ δὲ ἀγάπη τρέφεται διὰ θυσιῶν.

Συνέθιζον τὴν ὑμετέραν Ἐλοιζαν, ὅσον τὸ

δυνατὸν, εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, εἰς τὴν εὐχάριστον θέαν τοῦ φωτός, εἰς τοὺς δροσίζοντας ἀέρας τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀναπνοὴν τῶν πεδιάδων, εἰς τὸ θέαμα τῆς εὐδαιμόνος φύσεως. Ἀπόσυρον αὐτὴν, ὅσον δυνατόν, μακρὰν τῶν δυσωδῶν ἐκείνων τῆς Βενετίας ἀτραπῶν, ἐξ ἐκείνων τῶν μικρῶν σκοτεινῶν οἰκιῶν καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ ξηροῦ ἀέρος. Διατήρησον τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης κεκλεισμένα, προτίμησον δι' αὐτὴν τὴν δευτέραν ἢ τρίτην ὀροφὴν τῆς ὑμετέρας οἰκίας, μὴ ἐγκαταλείψῃς αὐτὴν νὰ μαρανθῇ, ὡς ἄνθος ἀπὸ τὸν ἥλιον τοῦ Ἰουλίου, ὑπὸ πνιγροῦ καπνοῦ θερμάστρας (stufa) ἢ ὑπὸ ἀναπνοῆς πολλῶν ἀνθρώπων· ὅταν δὲ δὲν δύνησθε νὰ φέρητε αὐτὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὀδηγεῖτε εἰς εὐρύχωρον πλατεῖαν, εἰς κήπον ἢ εἰς τὴν θάλασσαν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ κακοδιαθεσία ἐκείνη, ἣτις προξενεῖται ἐκ τῆς θαλάσσης, ἴσως δὲν θέλει δυσαρεστήσῃ αὐτὴν οὐδεμίαν ἡμέραν, οὕτως θέλει μάθῃ νὰ μὴ φοβῆται τὰ κρουρολόγημα καὶ τὰ ρεύματα. Τοιοῦτοτρόπως διηνεκῶς καθαριζομένη ὑπὸ τοῦ ζωοδότου ρεύματος καθαροῦ ἀέρος, ἀποθήσεται κατὰ μὲν τὸ σῶμα ἰσχυρὰ, κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν γαλήνιος.

Ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ ἢ τοῦ ἀνδρὸς, ὀξύθυμος ἢ ἱλαρὰ, νομίζω ὅτι πηγάζει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐκ τοῦ φόβου ἢ ἐκ τῆς χαρᾶς τῆς προερχομένης ἐκ τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα πρῶτα πλήττουσι τὴν αἴσθησιν αὐτοῦ. Ἀνὰ πάσας τὰς ἡλικίας, ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ νηπιώδει, αἱ πρῶται ἐντυπώσεις εἰσὶ βαθεῖαι καὶ ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ἐνίοτε ἀνάτοιοι. Τὴν ἐμφυτον ἀντίστασιν, κατ' ἐμὲ, ἦν τινα πειρῶμαι, ὅπως ἀποδείξω δι' ἔργου καὶ λόγου, τὴν εὐφροσύνην τῶν διαθέσεων τῆς ψυχῆς καὶ τὴν εἰρήνην τῶν σκέψεων, ἐν μέρει, ἀποδίδω εἰς ὑελώδεις σφαίρας, αἵτινες ἀποκαθίστων σκιερὰν

τὴν ὑπὸ τοῦ πάππου μου οἰκοδομηθεῖσαν οἰκίαν, ἐν ἣ ἐγεννήθη καὶ ἦν ἐτι ἀναμιμνήσκομαι.

Βέβαιον εἶναι ὅτι, ἐὰν ἀντικείμενα, ὑπὸ μητρὸς ἀρθέντα ἐγκυμονούσης, ἐπιδρῶσι τοσοῦτον ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τοῦ τέκνου, ἐτι μᾶλλον τὰ ἀντικείμενα, καθορώμενα ὑπὸ τοῦ ἰδίου τέκνου, ἰσχύουσιν ἐν αὐτῷ. Ἐπεθύμουν λοιπὸν, ἵνα, καθὼς εἰς τὰς γυναῖκας τῶν Σπαρτιατῶν ἐφέροντο αἱ ὠραῖαι εἰκόνες Κασσρορος καὶ Πολυδεύκου, ὅπως συλλαμβάνωσιν τέκνα ὠραῖα καὶ τέλεια, τοιοῦτοτρόπως ἐπεθύμουν, ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ τὸ βρέφος κείται, νὰ εἰσχωρῇ ὁ ἀὴρ ἐλαστικὸς καὶ καθαρὸς καὶ νὰ διέρχεται πλουσιοπαρόχως τὸ φῶς, καὶ οἱ τοῖχοι νὰ μὴ ὦσι βεβαρημένοι ὑπὸ πολλῶν ἐπίπλων ἢ εἰκόνων, ἀλλὰ νὰ ὦσι γυμνοὶ καὶ καθαροὶ ἢ κομφῶς κεχρωματισμένοι.

Καὶ ἡ καθαριότης ἐν τῇ ζωηρότητι τῆς τε ψυχικῆς διαθέσεως καὶ κρίσεως ἅμα, πιστεύω, ὅτι εἶναι πρᾶγμα ὠφελιμώτατον. Εἰς τοὺς τελείους ἀνδρας ἡ καθαριότης εἶναι αἰδῶς, ἀγάπη, πρέπον καὶ ἀφορμὴ ἢ τεκμήριον τῆς ἀρετῆς. Τὸ ἐναντιώτατον τῶν ἐλαττωμάτων εἶναι ἡ ῥυπαρότης· ὁ δὲ λαιμαργος, ὁ ἄσωτος καὶ ὁ φιλάργυρος, διὰ τὴν αὐτωνομίαν, καλοῦνται ῥυπαροί. Ἡ ὀργὴ καὶ αὐτὴ μετέχει πράξεων ἀπρεπῶν· ἡ δὲ ἀκηδία ἐξ ἀνάγκης εἶναι καὶ αὐτὴ σχεδὸν ῥαθυμία. Ἡ ὑπερηφάνεια διὰ τῆς ὕβρεως καὶ ἐξευτελίσεως ἀπεργάζεται ἐκεῖνο, ὅπερ δὲν θὰ ἐγίγνετο διὰ τῆς ἐξέως. Διόπερ πολλοὶ τῶν πλουσίων καὶ μεγάλων πράττουσι τοιαύτας ῥυπαρότητας, ὥστε νὰ ἐρυθρίῃ καὶ αὐτὸς ὁ χωρικός. Ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου εὐγενείας ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάρξῃ καθαριότης· καὶ καθαρὸς δὲ ὠνομάσθη ὁ χαρίεις ἄνθρωπος καὶ ὁ εἰς τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ τίμιος ἔμπορος, καὶ εἰς πολλὰς τῆς Ἰταλίας διαλέκτους ἐγένετο ἡ λέξις αὕτη συνώνυμος τοῦ κάλλους. Ὅθεν ὑμεῖς βλέπετε τίνι τρόπῳ ἡ καθαριότης συνδέεται μετὰ τῆς ἠθικῆς, καὶ πόσον ὠφελεῖ τὸ νὰ ἀρχηταί τις ἐγκαίρως, ὅπως καθιστᾶ καὶ ἀναγκαίαν τὴν ἑαυτῆς ἀγάπην.

Ἀλλὰ κυρίως τὸ καθήκον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν μητέρα, ἡ δὲ μήτηρ τῆς Ἐλοίζης δὲν ἔχει ἀνάγκην, ὡς πρὸς τοῦτο, συμβουλῶν. Καὶ ἐὰν ἀληθὲς ἦ, ὅτι ἡ φυσικὴ κλίσις τῆς μητρὸς, ἐπιδρᾷ εἰς τὰ τέκνα, ἄ-

τινα διηνεκῶς βιοῦσι πλησίον αὐτῆς· βεβαίως ὑμεῖς δύνασθε ἄχρι τοῦ νῦν ἵνα ἐλπίζητε αἰσίαν ἐκβασιν περὶ τῆς ὑμετέρας Ἐλοίζης. Ἀλλ' ὅμως συμφέρει, ἵνα οὐδεὶς ἐξ ἐκείνων αἰτινες περιστοιχίζουσι τὸ βρέφος, ἢ τοιοῦτος, ὥστε νὰ παρέχῃ ἐν τῷ ἑαυτοῦ χαρακτῆρι εἰκόνα τινὰ ἀπρεπῆ. Καὶ ἡ δύναμις τοῦ παραδείγματος καὶ τὸ ἐνστικτὸν τῆς ἀπομιμήσεως ἀρχονται δραστηρίως νὰ ἐπιδρῶσιν ἐν τῇ τοῦ νηπίου ψυχῇ, πρὸ ἐκείνου, ὅπερ αὐτὸ σκέπτεται. Ὅτε μόλις εἶχον μάθει νὰ περιπατῶ μόνος, ἐπειδὴ ἐβλεπον συνεχῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ δύο ἀπλοῦς σεβασμίους γέροντας, περιεφερόμην ἐν τῇ αἰθούσῃ (ὕφ ἡμῶν καλεῖται στοά) μετὰ τοῦ μικροῦ μου ἐπανώφοριου, τὰς χεῖρας ἔχων ὀπισθεν καὶ μετὰ περιπατητικῆς σοβαρότητος ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Καὶ εὐθὺς, ἐπειδὴ αἱ πρῶται ἐντυπώσεις εἰσιν ὑπέροχοι, ἐπεθύμουν ἵνα, ἐν ἀρχῇ τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἀρχεται, νὰ ἐγγένηται ἐν ταῖς τρυφεραῖς ἐκείναις ψυχαῖς, τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, νὰ δεικνύνται αὐτοῖς ἄξιοι ἐξαιρέτου εὐλαθείας, νὰ ὀδηγῶνται δὲ κατὰ τὰς συνήθεις ὥρας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ προπαρασκευάζωνται, ὅπως ἴστανται σιωπηλοὶ καὶ εὐταχοί. Δὲν εἶμαι ἀληθὲς ὅτι ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία χρησιμεύει, ὅπως διαφυλάττη τὸ τέκνον ἐν τῇ ὠρίμῳ ἡλικίᾳ, καθὼς ὁ Rousseau διίσχυρίζεται. Τὴν ιδέαν τοῦ Θεοῦ, οὐδεμίᾳ ἡλικίᾳ δύναται ἀναξίως νὰ συλλάβῃ, ἀλλ' ἅπασαι ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς ταύτας ιδέας δύναται νὰ λάβωσι παραμυθίας καὶ γείνωσιν εὐδόκιμοι. Εἰάν τὸ τέκνον, διὰ τὴν φάγην, περιέμενε πρότερον νὰ γνωρίσῃ ὅτι τρώγει, θὰ ἀπέθνησκεν ὑπὸ τῆς πείνης. Ὡ! πόσον ἡ θρησκεία εἶναι ἀναγκαία καθ' ἀπάσας τὰς ἡλικίας, καθ' ἀπάσας τὰς ὥρας τοῦ βίου! Τὸ νὰ καταχρασθῇ τις τὴν ἀγνοίαν τῶν ἀθῶν ἐκείνων πλασμάτων καὶ στερήσῃ αὐτὰ τοσαύτης παρηγορίας, ἢ θηλεν εἶσθαι (ἀνθρωπίνως ὀμιλῶν) ἀδικία καὶ σκληρότης.

Ἡ θρησκεία τοῦ βρέφους ἐν πρώτοις ἤθελεν εἶσθαι ὕλική, εἰδωλολατρική, ἐὰν οὕτως φρονούσιν, ἀλλ' ὅμως θὰ ἐχρησίμευε πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος, ἢ θηλεν εἶσθαι ὡς νέον τι ἐπιχείρημα, ἐγκαίρως ληφθὲν πρὸς οἰκοδομὴν τῆς ἀνατροφῆς, ἐνθα ἀναπνέεται ὁ πλέον ἐλευθεριώτερος ἀὴρ καὶ ἔρχεται κάλλιον ἢ ὑποκειμένη πεδιάς.

Τοῦτο εἶναι ἐνστικτὸν τι ἀνίκητον αὐτῷ, ὅπερ φέρει καὶ αὐτὸς ὁ παιδικὸς νοῦς ἐπὶ τῆς σφαίρας τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων, καὶ ἀποδεικνύουσιν αὐτὸ ἄπειρα παραδείγματα, ἐξ ὧν διηγηθήσομαι ἐν μόνον. Μόλις ἤρχιζον νὰ ὀμιλῶ, καὶ τις θεῖα μου με ἐδίδασκεν, ὅπως διακρίνω τὰ γράμματα, τότε ἅπαντα τὰ βιβλία, ἅτινα ἐθεώρουν, παρώτρυνον τὴν ἐπιθυμίαν μου μᾶλλον, ἢ ἄλλο παιγνίδιον καί: ἐκεῖνο! ἐκεῖνο! ἐφώναζον, δεικνύων αὐτὰ διὰ τοῦ δακτύλου. Δὲν ἦτο βεβαίως οὔτε ἡ ἐξωτερικὴ τοῦ βιβλίου ὠραιότης, οὔτε ἡ εὐχαρίστησις ἦν ἡδυνάμην νὰ δοκιμάσω θεωρῶν τὸ σχῆμα τῶν στοιχείων, δὲν ἦσαν αὐταί, λέγω, αἱ δικαιολογίαι τῆς ἐπιθυμίας μου.

Τοῦτο ἦτο ἐν γένει αἰσθησις, ὑπεράνω τοῦ λογικοῦ τῶν αἰσθήσεων ὑψουμένη.

Περὶ αὐτοῦ τούτου, ὅπερ λέγω, ὑπάρχει δοκιμὴ μεγάλη ἢ δὲ μεγίστη εὐκολία τοῦ βρέφους τοῦ αἰσθάνεσθαι τι πρᾶγμα, εἰσιν οἱ φόβοι. Ἡ ιδέα δὲ αὕτη εἶναι μία ἐκ τῶν πρωτίστων, αἰτινες εἰσέρχονται ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ τόσον εὐκόλως, ὥστε ἵνα ἀποβάλλῃ αὐτὴν, δὲν ἀρχοῦσιν ἐνίοτε αἱ ἐναντίαι πεποιθήσεις καὶ αἱ συνήθειαι ὀλοκλήρου τοῦ βίου. Ἡθελεν εἶσθαι περιττὸν νὰ συστήσω πρὸς ὑμᾶς, ὅπως μηδεὶς τῶν οικείων ὀμιλῇ πρὸς τὸ βρέφος οὔτε περὶ μοιρῶν οὔτε περὶ μαύρων ἀνθρώπων, οὔτε περὶ ἄλλου εἶδους ζῶων, οὔτε περὶ πνευμάτων, οὔτε περὶ ἐκείνου, ὅπερ ἐνίοτε ἄδεται. Ἀλλ' ἐπεθύμουν μᾶλλον, ἐπεθύμουν, ὅπως τὰ βρέφη μὴ ἀπατῶνται ἢ περιπαίζωνται ὑπὸ ψευδῶν προσδοκιῶν, ὑπὸ ψευδῶν θαυμάτων καὶ ὑπὸ οὐδενὸς εἶδους δόλων. Τὸ νὰ προσκαλῇ τις ἄνθρωπον, ἵνα τὸ ἐκβάλλῃ ἔξω, ἐὰν ἦ κακόν, τὸ νὰ παριστᾷ τις τινα ἐκ τῶν ξένων, ὡς βρεφοφάγον, ἀγνοῶ τί φρικτὸν πρᾶγμα εἶναι, τὸ νὰ κάμνῃ αὐτὸ νὰ θεωρῇ εἰς τὸ ὕψος τὸ πτηνόν, ὅταν τεῦ προσφέρῃ τὴν τροφήν ἢ καὶ νὰ πῖνῃ ὕδωρ, καθὼς συνεθίζουσι πλαγίως νὰ λέγωσιν, εἶναι ἀπάται μικραὶ, ἄστινας ἕκαστος ὀφείλει νὰποβάλλῃ ἐξ αὐτοῦ.

Πολὺ ὀλιγώτερον εἶναι, ὅταν ἐκπλήττωσι τὸ βρέφος διὰ συγκινήσεων ἐξωτερικῶν μετ' αἰφνιδίων ἐκπλήξεων καὶ φωνῶν, ὧν αὐτὸ δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν αἰτίαν. Εἰς ὅλα τὰ ἐπίφοβα πρᾶγματα, πρέπει τὸ βρέφος ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ συνεθίζεται, ὅπως

ὑπ' οὐδενὸς ἐκπλήττηται· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ὀφείλει τις ἐν πρώτοις νὰ προφυλάττη αὐτὸ ἀπὸ οἰουδήποτε αἰφνιδίου κινήματος. Ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ Rousseau λέγει περὶ τῶν προσωπίδων καὶ ἀκαθάρτων ζῶων, εἶναι σοφὴ συμβουλή, μετὰ δύο ὅμως συμβουλῶν, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη νὰ μὴ παρουσιάζωνται τὰ ἀκάθαρτα καὶ φρικτὰ ἀντικείμενα συχνάκις, καθ' ὅσον θὰ ἐβλαπτον τὴν ἰλαρότητα καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν μικρῶν ἐκείνων ψυχῶν, ἢ δὲ δευτέρα, ὅπως τὸ βρέφος μανθάνῃ καὶ ἐν τῇ ὄψει τῶν θηρίων, τῶν προξενούντων φόβον, νὰ διακρίνῃ πῶς νικά καὶ νὰ ἀποφευγῇ ὅσα ἀληθῶς δύναται νὰ παράσχωσιν αὐτῷ κακόν.

Ἡ δυσκολωτέρα τῶν εὐτολμιῶν καὶ ἐξαιρέτως ἢ εἰς τοὺς ἀδυνάτους ἀναγκαιοτέρα, εἶναι ἡ τοῦ γινώσκειν νὰ ὑποφέρῃ ἐν τῇ ἀνάγκῃ. Καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν ἀδύνατον ἀνατροφὴν καὶ τὴν τῶν πατέρων καὶ μητέρων διάθεσιν, τοῦ νὰ μὴ διδῆται καὶ ἀφαιρῆται μάλιστα ἡ τόλμη αὕτη, καθίστανται τὰ βρέφη ἀτυχῆ καὶ κακά. Κακά, λέγω, καθ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ὑπέφερεν, οὐδὲ νὰ συμπαθῇ γινώσκει· σκληρὰ δὲ οὐχὶ δι' ἄλλο, εἰμὴ δι' ἀφροντισίαν, διὰ ῥαθυμίαν καὶ διὰ τὴν πεπωρωμένην αὐτῶν καρδίαν. Ὅθεν εἶναι ἀνάγκη νὰ συνεθίζωνται, ὅπως ὑποφέρωσιν. Ὅθεν ἡ ὠφέλεια τοῦ ἐκθέτειν αὐτὰ ἐνίοτε καλῶς, εἰς ἐλαφρὰν τοῦ ὕπνου καὶ τῆς τροφῆς ἐνόχλησιν, εἴτε τοῦ νὰ ἴστανται ἢ περιπατῶσι, προετοιμάζει αὐτὰ εἰς σοβαρώτερα δυστυχήματα, ἅτινα ἴσως πυκνοῦνται ἐν τῇ τρυφερᾷ αὐτῶν κεφαλῇ. Ὅθεν εἶναι ὠφέλεια τοῦ διακρίνειν ἐν αὐτοῖς τὸ παράπονον, ὅπερ προέρχεται ἐξ ἀληθοῦς κακοῦ, καὶ τὸ ἐξ ἐλαττώματος, εἶναι ὠφέλεια τοῦ νὰ μὴ εὐχαριστῇ τις αὐτὰ καὶ ὑπακούῃ εὐθὺς καὶ παντελῶς, ἵνα μὴ συνεθίζωνται νὰ θέλωσι τὸ ἀδύνατον. Αἱ τοῦ ἀνθρώπου ἀξιώσεις ἀρχονται μετὰ τοῦ βίου συγχρόνως.

Οὗτος μανθάνει πρῶτον νὰ ἐξουσιάζῃ πρὸ τῆς μαθήσεως τοῦ ὀμιλεῖν, καὶ ὅσον ἀδυνάτωτερον αἰσθάνεται ἑαυτόν, τοσοῦτον ἐπιποθεῖ νὰ ἦ δυνάστης τύραννος. Καὶ τῷ ὄντι ἐκάστη τυραννὶς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀδυναμία.

Ἄρα δὲν λογίζεται σκληρὰ πρᾶξις, ἀλλὰ πατρικὸν τὸ νὰ ἐγκρατεύηται τις, ὅπως ὑπερασπίξῃ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας τοῦ νηπίου καὶ

ένιοτε νά ἐγκαταλείπη αὐτὸ εἰς λυπηρὰς ἐπιχειρήσεις. Πᾶσα ματαία ἐπιθυμία καὶ ἀνικανοποίητος εἶναι ἀπαίγασμα ἀπείρων ἡδονῶν. Εἰς τὸ ἀξίωμα δε τοῦτο ὀφείλει νά εἶναι τις ἐντελῶς πεπεισμένος, καὶ ἐν ταῦθα συνίσταται ἡ ἀρετή. Καὶ ὅπως τις διακρίνη εἰς τὰ βρέφη τὴν ματαίαν ἐπιθυμίαν, ἀρκεῖ ὅπως ἐν ταῖς κατεπειγουσαῖς ἀνάγκαις θεωρήσῃ καὶ σπουδᾶσῃ τὸ ἴδιωμα αὐτῶν καὶ τὴν φυσικὴν διάθεσιν, καθὼς σπουδάζεται μεταξὺ τῶν ἀκμαίων ἀνθρώπων. Καθ' ὅσον καὶ αὐτοί, ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν φυσικῆς διαθέσεως, κατέχουσι καὶ τὰς πονηρίας τῶν καὶ τὰς ὑποκρισίας.

Καὶ νά ἀπομάθῃ τις τὰ βρέφη τοῦ νά κλαίωσιν ἄνευ ἰσχυρᾶς αἰτίας, ἀφαιρεῖ μεγάλως τὴν δυσκολίαν τοῦ νά ἐννοῇ αὐτά. Διὰ τὴν πληροφορηθῆναι τις ὅμως ἐν τοῖς ἀμφιβόλοις συμβεβηκόσιν, ὀφείλει νά ἐγκαταλείπη αὐτὰ ὀλίγον μόνα τῶν κλαίωντα, καὶ νά ἴσταιται μακρόθεν ὅπως ἀκούῃ. Ἐὰν ἐξακολουθῶσι ὀλίγον, εἶναι σημεῖον τοῦ ἀληθοῦς πόνου.

Ἐν Κερκύρᾳ. Γ. Ν. ΠΕΡΑΙΚΑΡΗΣ

Ἐνεκα ἄλλων ἰδιαιτέρων ἐργασιῶν, ἀπασχολησασῶν αὐτόν, ὁ διευθυντὴς τῆς «Κορίννης» δὲν ἔσχε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ὅπως ἐπιθεωρήσῃ ἅπασαν τὴν ἐν τοῖς τελευταίοις φύλλοις καταχωρηθεῖσαν ὕλην. Ἐν τῷ μέλλοντι τοιοῦτό τι δὲν θὰ συμβῇ.

ROSINA Η ΑΝΘΩΠΩΔΙΣ
[ROSINA LA FIORAJA]

Ἀήγημα
—
Α'

Οἱ ζήσαντες ἐπὶ μακρὸν ἐν Ἀθήναις ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν εὐαρέσκειαν νά θαυμάσωσι τὰς λαμπρὰς αὐτῶν ἀσεροφεγγεῖς ἀττικὰς νύκτας, τὸν γλυκὺν αὐτῶν οὐρανόν, τὴν ἀργυρᾶν αὐτῶν πανσέληνον.

Προσάκις, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὴν ἔξοχον αὐτὴν καλλονὴν τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ, τοῦ μόνου ὠραίου, ὅπερ παρουσιάζουσιν αἱ νεώτεροι Ἀθηναεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξένου περιηγητοῦ, μετ' ἐκείνων, ἄτινα ὀφείλονται εἰς τὴν πολιὰν καὶ σεβαστὴν ἀρχαιότητα, καὶ ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῆς χειμερινῆς εὐδίας, ὄμιλος φίλων, εὔσεις κατὰ τὸ

μᾶλλον ἢ ἤττον ποιητικαί, — ὅταν ὑπῆρχε ποιήσεις ἐν Ἀθήναις, — δὲν ἐξήρχοντο μέχρι τοῦ καφφενείου τῆς Ἐκθέσεως ἢ μέχρι τῶν Στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὅπως ἀφρονώτερον καὶ ἐν μείζονι ἡρεμία ἀπολαύσει τοῦ ἐξαισίου θεάματος, τοῦ θεωρῆσαι τὴν νήνεμον γλαυκὴν θάλασσαν τοῦ κόλπου τῆς Σαλαμίνας καὶ τοῦ Φαλήρου, τὰς γυμνάς καὶ φαλακράς, πλὴν καὶ οὕτως ὠραίας, κορυφὰς τοῦ Ἰμμητοῦ, τὸ περικαλλὲς τοπίον, τὸ ὑπερκείμενον τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ τοῦ ἀρχαίου Σταδίου, ὅπερ, ἀγνοῶ διατί, ὅταν βλέπω, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, λαμβάνον τὸ χρυσιζόν ἐκεῖνο καὶ ἰσοιδὲς χρῶμα τῶν ἀσθενῶν πλέον ἀκτίνων αὐτοῦ, συγκινεῖ τοσοῦτον τὴν καρδίαν μου!

Προσάκις, ἐν τοιαύτῃ ἐκστάσει διατελοῦντες, οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι νεαροὶ φίλοι, οἱ ὅλως ἀπείρως ἔχοντες τῶν τοῦ κόσμου, δὲν ἀνέπλασαν, ζωηρῶς καὶ στομύλως διαλεγόμενοι, ὑπὲρ ἑαυτῶν μέλλον ἀγαθόν, εὐρύ!

Εἶχον τὴν χρυσὴν ἡλικίαν ἐκείνην, ἣτις νομίζει, ὅτι, ὅλα, ὅσα πετοῦν, τρώγονται.

Προσάκις, ἐν στιγμαῖς διαχύσεων, δὲν ἐξωμολογήθησαν ἀλλήλοις τὰς ἐλπίδας τῶν, τοὺς πόθους τῶν, τοὺς ἔρωτάς τῶν!

Πόσον εὐτυχεῖς ἡμέραι ἦσαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι! Ὑπὸ τὸ τρέμον καὶ ἀσπενὲς φῶς τοῦ καφφενείου, ὁ μὲν ἀνεγίνωσκε κομψὸν στιχοῦργημα, ἄλλος διήγησιν ἢ σκελετὸν δράματος, τρίτος μελέτην ἐπὶ ξένου συγγραφέως, τέταρτος τοιαύτην περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, καὶ ἄλλος, μανίαν ἔχων, νά καταστῇ ἀνὴρ πολιτευτῆς, ἔδιδε περίληψιν πολιτικοῦ ἄρθρου, ὅπερ ἔμελλε νά δημοσιεύσῃ τὴν ἐπιούσαν, ἢ ἐπέκρινε τὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεως.

Ἐν μιᾷ τῶν τοιούτων νυκτῶν, — ἦτο αὕτη ἐσπέρα νεφελώδης καὶ ζοφερά, ἐπιτηδεῖα εἰς διέγερσιν μελαγχολικῶν καὶ ἀπαισιῶν συλλογισμῶν, — εἶς, ὁ μόνος ἴσως μεταξὺ ἀπάντων φιλόσοφος καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων βαθὺς καὶ σοβαρὸς, νεανίας μὲν τὴν ἡλικίαν, πλὴν γέρον τὴν καρδίαν, ἰδὼν τὴν ἀπέαντι νεκρόπολιν, ἀπήγγειλε στίχους, οἵτινες πάντοτε, καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀναγινωσκόμενοι θάναμιμνήσκωσι προσφιλεῖ καὶ πολύτιμον ὑπαρξιν...

Καὶ ὁ ὄμιλος ἐκεῖνος φαίδρος, ἀμέριμνος, κατὰ τὸ πλεῖστον, ζωηρός, ἐνθους, ὠνειροπόλει νά ὑπηρετήσῃ, κατὰ τὸ ἐνὸν αὐτῷ τὴν πατρίδα, νά

διατελέσῃ ἀχώριστος ἐν τῷ μέλλοντι, διαρκῶς ἠνωμένος, χάριν τῆς ἰδέας ταύτης, ἣτις τότε ἀπισχόλει τὸν τε νοῦν καὶ τὰς σκέψεις του...

Καὶ ὅμως...

Ἐξ ὅλου ἐκείνου τοῦ ὀμίλου οὐδὲν ἀπέμεινεν. Τινὰς τῶν φίλων καὶ καλῶν νέων, — καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ εὐτυχέστεροι ἴσως, — ἐπελθὼν βαρὺς ὁ χειμὼν τοῦ Θανάτου, ἀπεμάρανε πρὸ τῆς ὥρας καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ βίου καὶ τοῦ σταδίου, οἱ δ' ἄλλοι, ἀδυναμήσαντες νάντιστῶσιν εἰς τὸν πανταχόθεν εἰσορμῶντα καὶ κατακλύζοντα τὰ πάντα ἐν τῇ ἀτυχεῖ Ἑλλάδι χειμάρρον τοῦ ὕλισμοῦ, πιεσθέντες ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ὑποβληθέντες εἰς τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, ἄρτου καὶ οἰκήματος δεόμενοι, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἐνὸς τῶν τότε συναδέλφων, διότι αὕτη κατέστη ἐν τῇ κοιτίδι τῶν γραμμάτων ἡ μεγάλη ἰδέα παντὸς λογίου, παντὸς θέλοντος νά ζήσῃ διὰ τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ καλάμου του, διεσπάσθησαν καὶ, φρικτὸν εἰπεῖν, συναντῶμενοι ἤδη καθ' ὁδόν, δυσκολεύονται νάναγνωρίζωσιν ἀλλήλους!

Εἰς τοὺς μελαγχολικοὺς τούτους συλλογισμοὺς ἀναγκαιῶς με ὤθησεν ἡ εἰς τὴν ἀνά χειρὰς μικρὰν ἱστορίαν εἰσαγωγὴ...

Ἐάν τις ἐκ τῶν νεωτέρων πόλεων εὐλόγως ὑπόχρησε νά λάβῃ τὸ ὄνομα νέαι Ἀθηναί, ἡ πόλις αὕτη εἶναι ἡ Φλωρεντία, εἰς ἣν μετὰ δικαίαν ὑπερηφανίας οἱ Τοσκανοὶ δίδουσι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην.

Ἐάν αἱ Ἀθηναεῖς ἔσχον τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους, ἔσχε καὶ ἡ Φλωρεντία τὴν ἐποχὴν τῶν Μεδίκων, ἔσχον ἐκεῖναι τοὺς ποιητάς τῶν, τοὺς συγγραφεῖς τῶν, τοὺς καλλιτέχνους τῶν, ἔσχε καὶ αὕτη τοὺς ἰδικούς της, ἔσχεν ἐκεῖνη τὸν Φειδίαν, ἔσχε καὶ αὕτη τὸν Βουοναρόττην.

Ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις, συντελοῦσα διὰ τῶν ἰδίων δώρων εἰς τὴν ὅσον ἔνεστι πληρεστέραν ὁμοιότητα, ἐχορήγησεν αὐτῇ χώραν περικαλλῆ, ὠραῖον οὐρανόν, λαμπρὰς νύκτας.

Β'

Ἐν τῇ ὁδῷ Καλτζαγιόλη (Via Calzaioli) μιᾷ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς Φλωρεντίας, εἰκοσάδα βημάτων ἀπὸ τῆς Piazza della Signoria, εὐρίσκει ὁ Ἕλλην ἐπισκέπτης τῆς πόλεως ταύτης τὸ Caffè Retico, τὸ καὶ καφφενεῖον ἑλληνικὸν καλούμενον.

Τὸ καφφενεῖον τοῦτο ὑποθέτω ὅτι ἐβαπτίσθη διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, καὶ οὕτως εἶναι γνωστὸν ἐν μικρῷ κύκλῳ, οὐχὶ δι' ἄλλον τινὰ λόγον, ἀφοῦ οὐδὲν τὸ ἑλληνικὸν ἔχει ἐν αὐτῷ, ἢ διότι ἐκεῖ ἰδίως συγνάξει ὁ μπαρμπα-Νικόλας, γέρον Ἰταλός, ἡ ζῶσα ἱστορία ἀπάντων τῶν ἐν Φλωρεντία σπουδασάντων ἄλλοτε Ἑλλήνων, τῶν ὀλίγων διαμενόντων αὐτόθι, τῶν ἐν Λιθόρῳ διακεκριμένων καὶ ἐν γένει πάντων τῶν ὅπως δῆποτε διερχομένων ἐκ Φλωρεντίας, οὓς συνειθίζει πρῶτος νά βλέπῃ ὁ γέρον μπαρμπα-Νικόλας, ὀρίζων εἰς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην αὐτοῦ συνέντευξιν ἐν εἰρημένῳ καφφενεῖῳ, ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ πῶς κατορθῶν νά μανθάνῃ τὴν αὐτόθι ἀφιξίν των, ἴσως καὶ πρὸ τῆς ἀστυνομίας.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ λήγοντος ἔτους, μεταξὺ ὅλων τῶν θαμνῶν τοῦ εἰρημένου μικροῦ καφφενείου, ἐν τινι αὐτοῦ γωνίᾳ, ἐκάθητο πίνων τὸν καφφέ του νέος, ἔχων ἐπὶ τῆς τραπέζης ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, ἅς, πρὸ μικροῦ λαβῶν, ἀνεγίνωσε μετὰ προσοχῆς, διότι, ὡς γνωστὸν, τὰ ἑλληνικὰ πράγματα ἦσαν τότε πλήρῃ ἐνδιεφέροντος.

Πλησίον αὐτοῦ ἐκάθητο γέρον υελοφόρος, ῥοφῶν σιγάρων καθοῦρ τῶν ἐξ λεπτῶν καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπισκεπτόμενος ποτήριον πλήρες μέλανος πούντης θερμοῦ καὶ ἀχνίζοντος ἔτι. Ὁ γέρον παρετήρει μετὰ πολλοῦ διαφόρου τὸν νέον ἀναγινώσκοντα, προσπαθῶν νάνακαλύψῃ ἴσως ἐκ τῆς μορφῆς του τὰς ἐντυπώσεις, ἅς οὗτος ἔλαμβανεν, ἀναγινώσκων εἰδήσεις περὶ Ἑλλάδος ἄλλὰ μὴ κατορθῶν τοῦτο ἠρώτα, ἂν αἱ ἐφημερίδες ἀγγέλλωσι τι ἀγαθόν. Δὲν εἶχεν ἔτι ἀποπερατώσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων ὁ νέος ἡμῶν, ὅτε ἕτερος θαμνὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφφενεῖον, ἀμέσως διευθυνθεὶς πρὸς αὐτόν.

— Τί κάμνεις ἐδῶ, φίλε μου; εἶπεν ἄμα πλησιάσας.

— Δὲν βλέπεις;

— Αἰωνίως ὁ ἴδιος ἄνευ καφφέ δὲν δύνασαι νά μείνης ποτέ σου.

— Ὁχι δά! Δὲν ἤλθον μόνον χάριν τοῦ καφφέ, ἀλλὰ διὰ νάναγνώσω καὶ τὰς ἐφημερίδας, τὰς ὁποίας αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔλαβον. Ἐπειτα δὲν ὄφειλον νά εἶπω τὰ νέα εἰς τὸν μπαρμπα-Νικόλαν;

μία τῶν Ὠραιῶν Τεχνῶν. Τὰς ἄνω δὲ τέσσαρας γωνίας τῆς βάσεως τοῦ ἁγάλματος κοσμοῦσιν ἄλλα τέσσαρα ἔργα, ἡ Ἡμέρα, ἡ Νύξ, τὸ Λυκόφως καὶ ἡ Ἡώς, χαλκᾶ καὶ αὐτά, ἀντίγραφα τῶν μαρμαρίνων τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχου.

Ἐπὶ πολὺ διετέλεσαν οἱ δύο φίλοι ἀποθαυμάζοντες τὸ ἐξάισιον πανόραμα, ἐνῶ συχνότατα ἐξέφευγον αὐτοὺς ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ. Ἐπὶ τέλους :

— Ἄς μὴ λησμονήσωμεν καὶ τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς ἡμῶν, εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Ἄ! τὸ ποτήρι τῆς μπίρας, ὑπέλαβεν ὁ Μιχαήλ.

— Ναί, τὸ ἐλησμόνησες; Κατόπιν αὐτοῦ τοῦ περιπάτου, χρειάζεται, ἐννοεῖται, νὰ δροσίσωμεν ὀλίγον καὶ τὸν λάρυγγά μας.

— Βέβαια, βέβαια, ὀρθόν.

Καὶ μετὰ ταῦτα δ.η.θ.ν.θησαν εἰς τὸ καφε-νεῖον.

Ἦκολούθησε διάλογος, ἢ μᾶλλον μονόλογος τοῦ Μιχαήλ, φίλου στενοῦ τῶν μακρῶν διηγήσεων, καθ' ὃν ἀνεπτύχθησαν πάντα τὰ κοινωνικά καὶ συνεζητήθησαν πολλὰ τῶν πολιτικῶν ζητημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων οὐκ ὀλίγον διήρκεσε, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἑλληνικῆς συνθησίας, τὸ ἀπασχολοῦν τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνας ἑλληνικὸν ζήτημα, καὶ ἂν ἡ ἀγγλίζουσα ἢ ἡ ῥωσίζουσα πολιτικὴ εἶναι ἢ μᾶλλον ἐπωφελῆς τῇ Ἑλλάδι.

— Τίποτε, τίποτε, ἢ Ἑλλάς πρέπει νὰ δέσῃ τὴν βαρκοῦλα τῆς, ἔλεγεν ὁ Μιχαήλ, ἐν παρομοιώσει λαλῶν, εἰς τὸ μέγα θωρηκτὴν τῆς Ἀγγλίας ἂν πνιγῇ αὐτό, ἄς πάῃ καὶ ἡ ἑλληνικὴ βαρκοῦλα μαζὶ τοῦ. Ἐγὼ δὲν βλέπω ἄλλην λύσιν. . . .

Δὲν εἶχεν ἔτι ἀποπερατώσῃ τὴν φράσιν, ὅτε εἰς ἀμφοτέρους ἐφάνη ὅτι ἤκουσαν λυγμοὺς γυναικός.

Διακόψαντες τὴν συνομιλίαν, ἔτειναν τὸ οὖς μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ἄκρα σιγῇ ἐπεκράτει. Ἀπέδωκαν τὸ πρᾶγμα εἰς παίγιον τῆς ἡχοῦς ἢ ἀπάτην, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ νέοι λυγμοί, σφοδρότεροι τῶν πρώτων, ἐπληξάν τὰς ἀκοὰς αὐτῶν.

— Τί συμβαίνει ἄρᾳ γε; εἶπον καὶ οἱ δύο συγχρόνως.

Καὶ ἠγέρθησαν ἀμρότεροι, ὅπως ἐξακριβώσωσι τὴν αἰτίαν τῶν κλαυθμῶν.

Ἐκαστος δύναται νὰ ἐννοήσῃ, ὅποσῃ ἦτο ἡ περιοριγία αὐτῶν.

— Πόσον θὰ χάρις τώρα σύ; εἶπεν ὁ Μιχαήλ μετὰ τινος εἰρωνείας.

— Κτὶ διατί;

— Ἐλα, ἄφησε τώρα τὴν ὑπόκρισιν.

— Δὲν σ' ἐννοῶ.

— Μ' ἐννοεῖς κάλλιστα. Δὲν σοῦ ἐπῆλθεν ἄρᾳ γε εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα, ὅτι ἐν τοῖς λυγμοῖς αὐτοῖς ὑπάρχει ὀλόκληρον δράμα, πλήρης μυθιστορία, ἢ τοῦλάχιστον σελίς τις τοιαύτης;

— Σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἡ συνήθης τῷ ἀνθρώπῳ περιέργεια οὔτε κἂν μὲ ἀφῆκε νὰ σκεφθῶ περὶ τούτου.

Ταῦτα λέγοντες οἱ δύο φίλοι προεχώρουν, ὀδηγούμενοι πάντοτε ὑπὸ τῶν λυγμῶν, ἐν καμπῇ δέ τινι τῆς ὁδοῦ, εὔρον τὸ ἀντιεῖμενον ὅπερ ἐζήτουν.

Ἦτο νεᾶνις, ὠραία, καθὼς ἐφαίνετο συνεσταλμένη ἐπὶ τινος καθίσματος, ξανθῇ, οὐχὶ πλέον τῶν δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν.

Ἐπιταί συνέχεια.

Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΕΝΓΛΛΗΣ.

GOETHE

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΝ ΛΣΜΑ ΟΔΟΠΟΡΟΥ

Σὺ, τὸ τέκνον τοῦρανοῦ,
ὅπερ τὸ κακὸν κοιμίζεις
καὶ διττῶς ἀνακουρίζεις
τὸν διττῶς περιαλγῆ, —
Ἄχ, ὁ βίος μὲ βαρύνει!
τί ἡ λύπη καὶ χαρὰ; —
Σὺ ἐλάφρυνον, εἰρήνη,
τὴν ψυχὴν μου μ' ἰχρᾶ!

Ἔομοιοι.

Ἐφ' ὄλων τῶν ἀκρῶν,
ὑπάρχει ἡσυχία,
ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν μερῶν
πνοῆς τινὰ στοιχεῖα
νῦν δύνασαι νὰ αἰσθάνθῃς.
Σιγᾷ τοῦ θάσους τὸ πτηνόν.
Περίμενε· ἐκ τῶν δεινῶν
Ταχὺ καὶ σὺ θ' ἀπαλαχθῆς.

Συντροφία

Ἄφεις ποτε μεγάλην συντροφίαν
σοφός τις ἐπανῆλθ' εἰς τὴν οἰκίαν·
ἔρωτηθεῖς δὲ ἂν εὐηρεστήθῃ
καὶ βίβλοι ἂν ὑπῆρχον — ἀπεκρίθη —
δὲν ἤθελον ἀνοίξῃ οὐδεμίαν.»

ΣΤ. Δ. ΒΑΑΒΗΣ